

متن پرسش

سلام: پیرو سوال ۲۲۹۹۶ آیا محبت به مادر، فرزند و غیره و حتی علاقه به قرآن خواندن و یا حضور در اربعین و عشقی که نسبت به این امور داریم و در گرو این عشق عمل می کنیم هم اگر در محور وظیفه نباشد باعث ماندن و عدم سلوک می شود؟ در جایی از فرمایشاتان یادم هست که فرمودید مثلاً کسی که شعر می خواند که آرامش یابد این باز در خود مانده است و همینطور از جانب خود می گویم که می شود خواندن قرآن و... را نیز اینگونه فرض کرد که به نوعی اگر جدای از وظیفه باشد باعث گرفتاری در خود می کند؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: شاید باید وظیفه را درست تحلیل کنیم. اگر وظیفه‌ی ما نظر به سعادت‌مندی‌مان باشد و رجوع به حق، همین محبت به مادر و یا علاقه‌ای که برای حضور در پیاده‌روی اربعینی داریم همه رجوع به حق محسوب می‌شود و نباید وظیفه را چیزی جز همین امور دانست. موفق باشید